

[Carl Petersen.]

Jeg finder anledning til at beklage, at der ikke i kommissionen kunne opnås fuld enighed. Jeg ser i denne forbindelse bort fra den mindretalsudtalelse, som er afgivet af formanden for jordlovsudvalget. Jeg synes, at den motivering, formanden har givet for sit standpunkt, er for svag og for intetsigende; den må derfor stå i sig selv, den er.

Det konservative medlem i kommissionen er derimod gået imod forslagene med den motivering, at man burde vente, indtil den nu nedsatte kommission havde udtalt sig om det spørgsmål, som var anført under nr. 5 i kommissoriet for den kommission, som nu har afsluttet sit arbejde; dette spørgsmål er, som jeg allerede har sagt, blevet henvist til behandling i den nye kommission. Det konservative standpunkt er mærkeligt, også af den grund, at det i mindretalsudtalelsen erkendes, at det, der er foreslået, altså de foreliggende forslag, betyder en simplificering af det bestående; og da, som jeg allerede har nævnt, de foreslåede ændringer ikke på nogen måde vil hindre, at der foretages yderligere ændringer, kan jeg ikke forstå, det var nødvendigt at tage dette særstandpunkt. Hvis det alene skulle tjene det formål at understrege det konservative partis indstilling til vor husmandslovgivning, synes jeg for så vidt, det var unødvendigt, for den er jo velkendt. På den anden side kan partiet dog ikke fralægge sig et ansvar for denne lovgivning, eftersom det gennem mange år har stemt for disse love og haft indflydelse på deres udformning. Også dette burde vel være taget med i betragtning, da partiet sagde fra i kommissionen. Hvis kommissionen havde fulgt det konservative standpunkt, ville det have betydet, at vi i en årrække skulle fortsætte med en lovgivning, som partiet selv i udtalelsen indrømmer at tiden er løbet fra.

Derimod finder jeg anledning til at udtale min tilfredshed med, at det andet oppositionspartis repræsentant i kommissionen, det ærede medlem hr. Niels Eriksen, stort set har fulgt flertallets indstilling. De to partier er altså endnu ikke helt gået op i en højere enhed; det kan man så beklage eller glæde sig over, alt efter som man har temperament til.

Jeg vil nu gerne gøre nogle bemærkninger om selve lovforslagene. Da de er ledsaget af meget fyldige bemærkninger, finder jeg ikke, der er nogen grund til her ved første behandling at omtale alle de ændringer i forhold til gældende lov, som er foreslået; jeg vil derfor nøjes med at omtale dem, der er af mere principiel betydning.

Begge lovforslag har den form, som kommissionen har foreslået, dog med afvigelser med hensyn til størrelsen af de enkelte udlån i henhold til udlånsloven; her har ministeren foreslået en forhøjelse, som er begrundet med, at omkostningerne ved byggeri og jorderhvervelse er steget, siden den nugældende lov blev vedtaget. Jeg har ingen bemærkninger at gøre hertil, for selv om det kan være betænkeligt at forhøje lånene til jorderhvervelse, må det vel indrømmes, at de bedre forrentningsmuligheder, som det tegner til at landbruget vil få fremefter, naturligvis vil forplante sig og give sig udslag i højere jordpriser, og at en forhøjelse derfor er nødvendig, når jorden skal erhverves.

I den nugældende udlånslov gives der lån til forskellige formål med forskellig rente og forskellig afdragetid. Nu foreslås det, at der stilles midler til rådighed til samme formål, men at lånene betragtes som ét lån, der forrentes med samme rente og afdrages efter annuitetsprincippet, således at lånet er afdraget efter 60 års løbetid. At dette er en forenkling og normalisering, er øjensynligt, når man sammenligner med det nu eksisterende, som er sådan:

Der er jordkøbslånet, hvis løbetid strækker sig over 276 terminer eller 138 år. Den del af byggelånet, som skal afdrages, løber over 166 terminer eller 83 år; dog må det i denne forbindelse nævnes, at en del af dette lån skal være afdraget inden 55 år. Installationslånet løber over 20 år. Etabløringslånet afdrages over 12 år.

Det er disse 4 slags lån, der ifølge det foreliggende lovforslag om udlån til statshusmandsbrug skal betragtes som ét lån, som skal forrentes med $4\frac{1}{2}$ pct. p. a. — det er en lille forhøjelse af rentefoden, men dog stadig i underkanten af det, som kaldes gennemsnitsrente, således at der vel her stadig er en lille fordel i forhold til, hvad det almindelige marked kan tilbyde i gennemsnit.